

[Alfred Jensen.]

sparing, der pålægges sådanne skatteborgere, betragter jeg ikke som noget stort offer, nogen stor byrde. Jeg vil tværtimod tro, at de allerfleste af dem, der har de store indtægter, i forvejen opsparer, og det vil altså sige, at man ikke lægger nogen byrde på dem, de skal ikke give afkald på så synderlig meget udover, at de måske kunne have spekuleret med pengene på anden måde og derved tjent noget mere. Men de skal som sagt ikke give afkald på noget i det daglige, fordi de skal spare pengene, for det ville de gøre under alle omstændigheder. Det, at pengene ikke har den samme værdi om 10 år som på opsparings-tidspunktet, vil ikke ramme dem så hårdt som folk med indkomster på fra 6 000 kr. til 10 000 kr.

Det er altså udfra disse betragtninger, vi har stillet vore ændringsforslag til den bundne opsparing. Vore ændringsforslag går ud på at hæve bundgrænsen for opsparingspligten fra 6 000 kr. til 10 000 kr., og de er stillet som to underændringsforslag. Det første er stillet til ændringsforslagets § 1, stk. 1, og siger, at det beløb, der i 5. linie er fastsat til 6 000 kr., forhøjes til 10 000 kr. Som følge af dette forslag må der foretages en ændring også i ændringsforslagets § 2, og vort andet underændringsforslag går ud på, at ændringsforslagets § 2, stk. 1, ændres på den måde, at 3. og 4. linie udgår. Det er den linie, der siger, at der ikke skal være nogen opsparingspligt for indtægter under 6 000 kr., og den linie, som fastsætter, hvad opsparingen skal være fra 6 000 kr. til 10 000 kr. Disse to linier udgår, og i stedet for skal stå:

„Under 10 000 kr. opsøres 0 kr.“

Derefter begynder man altså fra indtægter på 10 000 kr. og holder sig til de satser, der er fastsat i skalaen. Efter vor opfattelse tager man på denne måde den dårligst stillede del af mellemindkomsterne bort og giver dem muligheder for at opsøre pengene på anden måde, end finansministeren og regeringen har tænkt. Jeg skal anbefale, at man stemmer for disse vore to underændringsforslag.

Hvad merindkomstskatten angår, må jeg erklære min tilfredshed med, at man er gået over til at tage en almindelig tillægsindkomstskat, og jeg skal i og for sig ikke føje yderligere bemærkninger til om denne beskatning, men blot notere, at vi stadigvæk er modstandere af, at provenuet anvendes til afskrivning, selvom det nu kun bliver delvis, på reguleringskontoen i nationalbanken. Efter vor opfattelse bør dette pro-

venu anvendes til lettelse i skattebyrden for de små indkomster her i landet. Vi vil ikke kunne stemme for lovforslaget i den foreliggende skikkelse, og vi har tilladt os at stille et underændringsforslag om, at provenuet i stedet for at gå til de formål, der er foreskrevet i § 3, anvendes til nedsættelse af skatten for indkomster under 6 000 kr. Vort underændringsforslag går kort og godt ud på, at den § 3, der findes i ændringsforslaget i betænkningen, udgår og erstattes af en ny § 3, sålydende:

„Provenuet af tillægsindkomstskatten anvendes til nedsættelse af den ordinære statsskat for indkomster under 6 000 kr.“ De nærmere omstændigheder ved indregning af denne lettelse i skatteskalaen skal efter vor opfattelse ikke omtales ved denne sags behandling, men på et andet tidspunkt. Jeg anbefaler også dette vort underændringsforslag.

Såfremt man vedtager vort underændringsforslag til merindkomstskattelovforslaget, vil vi stemme for det. I modsat fald vil vi stemme imod. Hvad de øvrige her til anden behandling foreliggende lovforslag angår, har vi stillet underændringsforslag til det ene af dem, men selvom disse skulle blive vedtaget, vil vi ikke stemme for lovforslagene ved tredje behandling.

H. C. Hansen: Jeg skal ikke gøre mange bemærkninger. Jeg vil gerne allerførst have lov til at henvise til den tale, jeg holdt ved behandlingen af forbrugsafgifterne den 18. november, og for en ordens skyld vil jeg gerne have stående i tidenden, at den findes på sp. 971—979. Heri har jeg redegjort for mit partis samlede syn på det forlig, der allerede på dette tidspunkt var en kendsgerning, selvom visse enkeltheder endnu stod åbne. Jeg skal af denne grund heller ikke, lige så lidt som den ærede ordfører, det ærede medlem hr. Øllgaard, indlade mig på en debat i øjeblikket om, hvem der har vundet mest, og hvem der har vundet mindst — den må forekomme lidet frugtbar her i tinget. Jeg kunne måske sige til den ærede ordfører og til regeringspartierne i det hele taget, at en sådan bemærkning som den, den ærede ordfører med rette gjorde, måske kunne have interesse både for „Aarhus Stiftstidende“ og „Aalborg Stiftstidende“, „Jyllandsposten“, „Nationaltidende“ af i dag og „Berlingske Tidende“ af i dag. Dette er ikke mit partis blade, det er den høje regerings blade, og jeg tør nok sige, at det er nogle raske mundfulde, der afleveres, både det ene og det andet sted. Jeg synes, hvis jeg må sige det, at „Nationaltidende“ i søn-